

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Pataky Károly*
Cím: *Látogatás a griffmadarasok táborában*
Forrás: *Uj Nemzedék*

Bn
(Hely)

1924. 7. 19.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

796

Hely

Idő

"1924"

Személy

Hely

— Az amerikaiak egyébként is erős kötésű legények és egy-két emberüktől eltekintve, nagyon *stilsosak*.

— Ami pedig a *dekallon* küzdelmeit illeti, — folytatta *Somfai* — fel kellett adnom, mert lábam *kébirhatatlanul* fájt és így megfelelő eredményt sem tudtam volna elérni. A lábamat most pihentetem, azonban nem hiszem, hogy *keddre*, amikor *Le Gendre Budapestre* jön, ismét egészséges legyek. Felveszem vele a küzdelmet, mert hát ha már jön, akkor le is akarom győzni.

Megkérdeztük *Somfai*t, mondja el röviden eddigi sportkarrierjét. Így válaszolt:

— Körülbelül *három* éve versenyzek. Azt mondják, én vagyok a legszelesebb atléta, mert mindenbe beleütem az orromat, de eredményt is érek el. Három év alatt *nyolc* bajnokságot nyertem, az idén *hármát*. A *22 és 100 m-es gátfutásban*, valamint a *hármassugrásban* én tartom az országos rekordot.

Majd ismét Párisra tereljük a beszélgetésünket, határozottan mondja *Somfai*:

— Egyet mondhatok. *Egyszer versenyeztem komolyan életemben, még pedig Párisban* — majd hadarva folytatja:

— Páris nem tetszett. Nem bírtam a *kosztot* sem, pedig volt minden rogyásig. *Ami francia volt, az nekem nem volt szimpatikus*. Halmajonéz és megint hal, olajok, brrr! *Az én magyar gyomrom nem bírta ki, le is fogtam vagy két kilót*, *Undorodtam az ételiüktől, de őket sem szerettem valami nagyon*. A verseny után sok helyre bívtak, többek közt azt akarták, maradjak egy kicsit Párisban, jöjjenek el Brüsszelbe, induljak az *ostendei* versenyeken.

— *Isten melessen* — mondtam nekik. — *Jöjjenek Pestre, mert ha*

Látogatás

a griffmadarasok táborában

A Magyar Athletikai Club jövő évben ünnepli 50 éves fennállását — Somfai a pentatlon tulajdonképpeni világbajnoka, mert 200 m.-en elért eredményét felcserélték a svéd Ungerével

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

A Margitsziget bejáratától balra van a griffmadarasok tábora: a *MAC pályája és vára*. Azok, akik a Margit-hídon mennek át a nap bármelyik időszakában, ha letekintenek a pályára, mindig nyüzsgő életet látnak, szorgalmas munkát, sportemberek tréningjét. Amikor lemegyünk a pályára, az izzó nap arany sugarával övezi a griffmadarat, amely ott díszszőleg a sűrű salakpályán tovasurranó atléták trikóján. Az atléta- és futballpálya környékén tennispályák vannak és egy fedett tribün. A tribün mellett pedig, mintha a Dunából emelkedne ki, a zöld fák között ott áll a *MAC bevehetetlen vára*, a klubház. Felmegyünk a *MAC-isták táborába* és mindjárt *Somfai*t látjuk meg a terrazon, akit nagy társaság vesz körül. *Somfai* beszél, meséli párisi élményeit. Ragyog az arca, csillognak szemei, nem öntelt, de büszke az elért sikerre. Itt vannak a többi Párisban járt magyarok is, köztük *Varga Béla*, akire most nagy feladat vár, mert a birkózó sportunk renesszánszát tőle várják, hiszen a legjobban szerepelt olimpiai birkózók, *Keresztes, Tasnády* és a többiek az ő világhírű iskolájából kerültek ki.

A klubház egyik szobájába vonultunk vissza *Somfai*val és mialatt rajzolunk, *Kemény László* biztos vonásokkal örökítette meg *Somfai* képét, beszélgettünk. *Somfai* közep-termetű, csupa izom, úgy lehetne jellemezni, hogy ósmagyar. Vörösbarna haj lobog a fején és közvetlenül beszél. *Nem nagyzol*. Azt mondja, amit érez, egyszerűen, minden kiszínezés nélkül. Komolyan beszél, de komolyságát nem tudja sokáig megőrizni, mert vidám, bohém arca mindig mosolyog. A bohémiség legfőbb kelléke összpontosul benne, *becsületes, jó szíve van*. — Ugyan úgy megnyerhettem volna a bajnokságot is, — kezdi *Somfai* — mint ahogyan második lettem. A diszkoszvetés után biztam abban, hogy én nyerem a versenyt, de nagyon megdöbbentem akkor, amikor meghallottam a 200 m-es síkfutásban elért időmet. Azt hittem, hogy nyomtak, pedig most derült ki, hogy

sulyos tévedés történt. Az én elsőfutomban elért jó időmet összeeserélték a másik futamban induló svéd Unger rossz idejével. Ezzel a cserével kerültem én a második helyre.

mert máskülönben én vagyok a világbajnok.

— Mindenki belátta ezt a tévedést, az eredményt azonban már kihírdették és

most már minden késő.

— Meg vagyok elégedve a második hellyel. Dolgoztam Párisban, megtettem kötelességemet, mindenemet beadtam, pedig jobb lábamon *csontthorvagyulladás van*, ami nagyon hátráltatott a távolugrásban és ezért ugrottam olyan keveset. Az első két nap nem tudtam értékelni a pentatlon második helyét, amikor azonban láttam a nagy *életהלחарот* az amerikai atléták között nemcsak az első, hanem még az ötödik-hatodik helyért is, amikor láttam, hogy a legtöbb számban lemaradtunk, akkor kezdtem rájönni arra, hogy én mégis *csindl-tam valamit*.

— Nehéz küzdelem volt, az igaz. Az amerikai *Le Gendre* biztosra ment. Kenterbe nyeri a versenyt, azt mondta mindenkinek. Nem is érdeklődött, hogy kik lesznek az ellenfelei. Minek? Amikor azonban a diszkoszdobás után összeszámlálták a pontot és látta, hogy ő csak *utánam* következik, érdeklődni kezdett, hogy ki is ez: *Somfai*. Oda-jött hozzám és rábámult. Nem tudtam visszatartani magam és odamondtam neki:

— *Apám, későn ébredtél fel, most már kikapsz tőlem*.

— *Le Gendre* igen vig volt, most azonban már csendesebb lett, pláne amikor *Lehtonennel* együtt alaposan rávertünk.

— *Ugrani*, azt aztán tud. Ott ültem a homok szélén és most én bámultam őt. *Hogyan ugrott ez a pasas, széület*.

még sokáig külföldön maradtok, egészen lefogytok. Egyedül az angolokkal voltunk jóba, együtt laktunk velük a Modern-szállóban. Nagyon kedvesek voltak és az olimpiász után közös diszlakománk volt.

Mi a véleménye a többi versenyzőkről? — kérdeztük az izomembert.

— A stafétánk nagyon tetszett. Gerő és Rózsahegyí életük legszebb futásával csinálták meg a szép eredményt. Muskáth is megtett mindent, ami csak telhetett tőle. Kurunczy azonban nem futott olyan jól, mint ahogyan Budapesten szokott.

— Az atlétaversenyeken kívül a birkózásokra jártam el, ahol bizony szomorúan kellett látnom, hogy az északiak, a finnek, svédek

SOMFAI ELEMÉR (MAC)

(Kemény László rajza.)

és norvégok összefogtak. Csakies nekik lehetett bajnokságot nyerni s ez az oka annak, hogy a nagyszerű Keresztes második lett. Velük szemben csak úgy lehetett eredményt elérni, ha az ember egyszerűen kétvállra dobja őket.

Sorjába érkeznek a többi MAC-isták is és gratulálnak Somfainak.

— Hogy érzed magad Xaxa? — kérdezik tőle, mire megveregeti gyomrát és azt mondja:

— Bizony nem a legjobban, mert Páris után olyan éhes lettem, hogy nem gőz-eleget főzni az asszony.

Megkérdeztük Somfaitól, miért becézik őt Xaxának? Elneveti magát kedvesen:

— Amikor a MAC-ban atlétizálni kezdtem, a pesti mozik egy filmet mutattak be, amelynek főszereplője egy Xaxa nevű vadállat volt. Azt mondják, hogy ennek a Xaxának a sörénye ugyanolyan, mint az én hajam. Ettől a perőtől kezdve minden sportember Xaxának hív engem. Párisban is a pályán az ottani magyarok Xaxának szólítottak és biztosan meghallotta ezt az az angol, aki este a szállóban oda-jött hozzám és németül így köszöntött:

— Herr Xaxa, ich gratuliere.

Hamiskásan mosolyog Somfai s amikor a rajz elkészül, befejezésül ismét komolyan mondja:

— Minden örömmel a pentatlonra készülök és ha Isten megsegít, úgy Amsterdamban a legközelebbi olimpiáson, még ha tévednek is, akkor is megszerzem Magyarországra részére az olimpiai bajnokságot.

Ezután Veres Imrével találkoztunk, a MAC kitünő titkárával. Egyidőben Veres Imre volt Magyarország legjobb futballbírója, hosszú időn keresztül pedig a MAC aktív futballistája. Elmondja Veres, hogy a MAC nagyon örül versenyzőinek szép sikerén és ha mindannyian visszajönnek Párisból, diszlakomát rendez a tiszteletükre.

Veres Imre kalauzolása mellett bementünk a MAC nagytermébe, amely páratlan az európai sportklubok közt. Elsőnek Eszterházy Miksa gróf nagy képe tűnik szemünk elé, aki Viatori név alatt versenyzett a MAC-ban. Veres Imre a képhez mindjárt magyarázattal is szolgál:

— Eszterházy Miksa gróf volt a MAC megalapítója, ezelőtt 50 évvel, mert bizony a MAC már 50 éves. A jövő évben ünnepeljük meg 50 éves fennállásunkat. A magyar társadalom és sportéletünk minden tényezőjének bevonásával nagy ünnepségekkel üljük meg a jubileumot. Minden sportágunk nemzetközi

viadalokat rendez és erre a célra Berán szobrászművész már most jubileumi emlékérmét készít, amelyet a jubileumi viadalon az az atléta nyer meg, aki a legszebb eredményt éri el. A MAC 50 éves történetét Zuber Ferenc szerkeszté. A jubileumi ünnepség már most januárban az atlétabállal kezdődik, aztán majd jönnek a birkózóversenyek, evezősversenyek, uszóversenyek, atlétaversenyek, teniszmérkőzések, futballmérkőzések stb.

— Eszterházy gróftól származik a MAC cimere is. Sokan nem tudják, hogy miért griffmadaras a MAC és mi az eredete a kéksárga színnek. Eszterházy gróf, amikor megalakította a MAC-ot, családi címereből kivette a griffmadarat, ez lett a MAC jelvénye, a kéksárga családi színe pedig a MAC trikolor lett.

Körülnézek a teremben. Roskadásig tele van a különböző serlegekkel, emlékekkel, plakettokkal. Az egyik oldalon ott van Szilágyi Dezso vívómaszkja és két kardja. A serlegek közül a legnagyobb az Aradi Atlétikai Klub vándordíja. A majdnem 250 serleg közül a legtöbbet a vívók nyerték a MAC-nak. A falon ott van az ateni olimpiász nagy plakettja, majd képeket látunk, amelyekből a régi világ szép emlékei elevenednek meg szemünk előtt. A MAC régi bajnokai: Porzolt Ernő és a többiek néznek a rámaikból felénk. Négy felvétel a MAC futballcsapatáról, Vangel, Medgyesi, Borbás, Bodnár. A magyar sport multija van a teremben. A magyar atlétikának leghatalmasabb sportegyesülete hálával gondol a régi hőseire, azokra, akik még élnek, akik már nem tudnak versenyezni az idő vasfogja miatt, azokra, akik már elköltöztek az élők sorából, de szép emlékek vannak itt azokról is, akik nemcsak a sportpályákon, hanem a csatamezőn is becsülettel állták meg a helyüket.

Alkonyodott már, amikor távoztunk a magyar sport hatalmas várától. Visszaültünk a Margit-hidról, a zöld lombok körülövezte klubházra, ahol az árbócon a magyar trikolor mellett ott fújta a szél a kék-sárga lobogót és azzal az érzéssel mentünk tovább, hogy itt a Margitszigeten a legjobb magyar politikát csinálják: sportolnak és előkészítik a szobor magyar jövőt.

Pataky Károly.